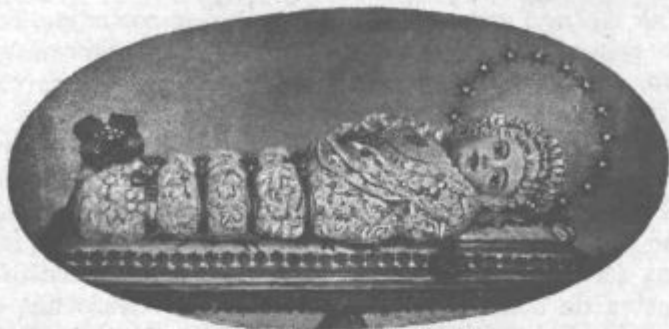

Marijikin ogravec

Izhaja vsak mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črenšovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ograc, 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Detece, ne pozabi, ka maš Angela čuvara.

Oktobra 2. obhaja sv. Cerkev god Angelov čuvarov. Sam Bog, večna Pravica pravi v svetom Pismi, ka mam Angele čuvar, ki nas čuvajo na vseh naših potaj. »Glej, jaz pošlem svojega angela, ki de hodo pred tebov i de te čuvao na poti i pripelao na mesto, štero sam ti pripravo. Pazi na njega i poslušni glas njegov« (Ex. 23, 20). Tak se glasi, drago dete, reč boža. Ma vsaki človek angela čuvara, ti drago dete tudi. Angelje so čisti diuhovje, ki nemajo tela, majo pa razum i volo. Nemajo vüst, pa li gučijo z razumom. Nemajo rok, pa li so močnejši, kak vsi ljudje na sveti. Nemajo nog, pa li pridejo v ednom megnjenji od konca do kraja sveta. Angelje so kak naše duše. Mi tudi lahko v ednom megnjenji mislimo ne samio

na naš dom, nega na celi svet, mi tudi lejko premagamo vse
ešče tak močne i grde misli pa žele, z božov pomočjov, čeravno
je celi pekeo proti nam. Samo ka angelje ne morejo grešiti,
kak mi, oni so popunoma sveti. Oni že gledajo Boga i so ne-
skončno blaženi. Oni so vladarje nebes i eden sam Angeo čuvar
ma vekšo moč, kak celi svet. Eden sam angeo bi lejko zrušo
vküp celi svet.

Gledaj, drago detece, ti sveti i močni vladarje nebeski ho-
dijo po zemli i čuvajo nas. Vsaki človek ma ednoga takšega
čuvara. Čuvajo nas, kak pravi sv. Pismo, na vseh naših potaj
od rojstva do smrti, od zibelke do groba. Čuvajo nas greha,
čuvajo nesreč, čuvajo, ka dobroga vsikdar več včinimo, si vsik-
dar vekšo plačo nebesko zslužimo. Njihovo čuvanje je molitev,
opominanje, karanje. Davajo nam dobre misli i žele; pred gre-
hom nas opominjajo, po njem karajo. Hüdega düha od nas v
kraj držijo, nečistosti nas varjejo, k spovedi i prečiščavanji nas
vabijo, v betegi nas tolažijo, na smrtnoj posteli nas krepijo, v
očiščilišči poleg nas stojijo i gda se ščisti naša düša, jo pri-
mejo i odpelajo v večno nebo. Angeo čuvar samo te zapüsti
düšo, gda ta v smrtnom grehi vmerje i se vu večno pogüblenje
pogrozi. Angeo je vsikdar poleg nas, vidi ka delamo, ka guči-
mo, ka mislimo, je dobro ali slabo, pa vse zapiše gori i vse pošle
pred Boga; to dobro, naj plačo dobi, to slabo, naj se pokori i
odpüsti.

Detece, maš rado svojega Angela čuvara? Rad ga samo
tisti ma, ki vsaki den misli na njega i poslüša njegove sladke
reči, štere se glasijo:

Bog vse vidi, Bog vse ve,
greh se delati ne sme.

Pišemo si . . .

Dragi gospod plebanoš!

Spomnio sem se zopet na svojega dobroga düševnoga pastera kak
vrednika dobroga lista, v šterom biva Marija in Jezušek.

Jako sam se veselio, da je prišeo te lepí listek z Marijinim blagoslo-
vom v hišo, kje se čte dragi listek Marijin. Dragi gospod molite za dü-
hovnike, ki živijo za Jezuša in Marijo in molite tudi za mene in vse go-
reče naročnike svojega lista: »Marijinoga Ogračeka.« Nikše drugo delo
me tak ne zanima kak čtenje maloga pa nam dečici dragoga lista.

Tak vrle naročnike mam, da sam jako veseli. Če me pride Ograček pravočasno, te že pridejo prosit pa pitat, če so esče nej prišli. Fala Bogi, jaz sam zdrav, štero zdravje želem od bl. dev. Marije našemi dobromi vredniki in vsem naročnikom, ki tak radi čtejo dober tisk in ga širimo, da de ga kleti več.

Vganke se glasijo:

1. Dopolnilna vganka: »Kar se Janezek nauči to on zna!«
2. Eden slovenski list je bil poslani itd. »Marijkin Ograček!«
3. Stric so se odločili, ka obiščejo v vsakoj fari naročnike M. Ogr. Radi bi prinesli ob toj priliki nekši dar. Nevejo pa kakšemi dari bi se vi najbole veselili. Vgonite, kakši dar bi najraj prinesli stric svojim naročnikom: »Marijkin blagoslov,« bi najraj prinesli stric!

Prosim, če so dobre, je objavite v prihodnjoj številki. Naročnino 24 Din sam dao širitelici M. lista v Beltincih.

Iskreno vas pozdravlja vneti širiteo dobroga krščanskoga tiska.

Širiteo M. Ogračka v Beltincih
Jerebic Jožef

Dragi Jožek! Do dna srca me veselijo tvoje lepe reči. Čujem, ka vaš g. kaplan tūdi ščejo vas dečico spraviti v Marijin Ograček (Vrtec). To bo lepo. Dosta naj se vas javi, ka vas veliki šereg bo. Naših v Črensovci je 150. Vse vas pozdravlja — Stric.

Dragi striček!

Danes prvič se vam oglasim in vam želem zdravje od ljuboga Jezusa in Marije Pomočnice. Pišem Vam, da se mi Ograček dopade, ar v njem najdem dosta dobroga. Bog daj, da bi še mnogo let živeli in nam pisali te lepi listek Marijkin Ograček. Pristrčno Vas pozdravljam in vam želem vse dobro tükar na zemlji ino v nebesaj.

Širitelica

Farkaš Ana,
Hotiza

Draga Ančika! Prvo tvoje pismo je to, pa kak je lepo. Ki se dobromi vesele, ma lepo dušo. Ti se pa veseliš, zato je lepo tvoje pismo. Ostani vsikdar v tom veselji! — Stric.

Dragi stric!

Na den rojstva Marijinoga se knjim obrnem, dragi stric, ino ji prav lepo pozdravim, ino njim iz srca zahvalim, za njuvo dobroto, da so se spominali vu molitvi mene, štera sem preštela v Marijkinom Ogrački, ki me je genilo do dna srca. Ravnotak sem se spominala jaz Vas pri mojem svetom obhajili. Zdaj Vam pa pošlem sliko od prvoga svetoga obhajila; na prsaj je znamenje, križ, štero sem jaz. Na dale se zahvalim

g. kateheti za njuvo dobroto, ka so nas tak velko število pripravili na prvo sveto obhajilo, in nas obdarili z darili. Zraven se tudi zahvalim mladomi botri, ki se včijo za misijonara, šteri so bili na pomoč g. kateheti, da nas je Jezuš prvič pozval k svojem svetomi stoli. Nazadne se zahvalim vsem tistim, ki so tak lepo okrasili cerkev, gda smo mi mali šereg prišli k Jezušu.

Zbogom dragi stric, jaz Micika Gumilarova drugoga razreda, Vidonci 2.

DragaMinka! Ravno se pripravlja moja duša, da prav počasti god svete Jezušove Trezike, ki je tak goreče pristopila k prvomi svetomi prečiščavanji i po njem Jezušu nikdar ne razžalila ne samo z velikim grehom ne, nego niti z premišlenim malim ne. Prosi to sveto detetino, Jezušekovo Treziko, naj tudi tebi i drugim deklicam sprosi taisto miloščo, mene i vse duhovnike pa njej zroči v obrambo. — Stric.

Predragi stric!

Že drgoč prihajam k vam. Z veseloga srca Vam pišem teh par vrstic v šterih vas najlepše pozdravim ino Vam želem prelübo zdravje od Gospoda Boga in od brezmadeža poprijete kralice, štera naj Vas vodi po vseh Vaših potaj, štere vodijo vu vekrvečno veselje.

1. vganka: Kar se Janezek nauči, to bo Janez znal.

2. vganka: Te list je Marijikin Ograček.

3. vganka: Stric bi najraj prinesli svojim naročnikom lepe svetinjice.

Gornja Bistrica št. 119

Tkalec Marija

Draga Marička! Jaz isto želem tebi, kak ti meni. Nevtepena Devica Marija naj te vodi, ka ostaneš vsikdar njena lelija. — Stric.

Cenjeno vredništvo!

Tudi jaz, kak verna čitateljica našega otroškoga »lističa« Marijikinoga ogračka sem se odločila, da se bom enkrat oglasila pri Vas, dragi Stric. Prišo je čas. Preveč rada čtem povest »Noni in Mani v gorah« tudi z ugankami se rada pečam. Zato Vam zdaj pošiljam zadnjo rešitev dveh ugank.

1. se glasi: Marija Devica majnikova kraljica prosi za nas zdaj in večni čas.

2. Bog čuvaj rod slovenski!

To je ka sem rešila. Drlga bo mislim prav, samo prva nevem če bo prav.

S cenjenim spoštovanjem

Kühar Marta

Krajna

Draga Marta! Lepo od tebe, da si se oglasila pri strict, ki so tudi z Krajne pa tak srčno želejo, da bi vsa kranjčka deca bila tak dobra i rada hodila k spovedi. Jeli ka boš zato delala med njimi? — Stric.

Dragi stric!

Najprle kak začnemo Vam pisati, se Vam etak poklonimo. Hvaljen Jezuš. Po teh božih rečaj Vam pišemo in prosimo vam zdravje od Gospoda Boga in Marijike, da bi nam mogli še dugo širiti Marijikin Ograček.

Vse tri smo vgonile vganke.

Ferenci Marija, Ferenci Helena in Tömö Ana, iz Dolnje Lendave.

Zdaj pa Zbogom. Vganke smo etak rešile:

1. Marija Devica majnikova kraljica, prosi za nas zdaj in večni čas.
2. Bog čuvaj rod slovenski.

Drage deklice! Veseli me, ka ste tak vrle i goreče za dobre stvari. Ostanite le na toj dobroj poti. — Stric.

Prečastiti gospod vrednik Marijikinoga Ogračka.

Prav iz mojega nedužnoga srca Vas veselo pozdravljam jaz, Fanika, ino Vam od preluboga Jezuša želem veselje in zdravje drago. Iz srca rada čtem Marijikin Ograček; pa šče naprej ljubim Marijo. Trudim se, da bi mogla kem več naročnikov spraviti, da bi kde indí tudi zagradili Marijikin Ograček. Nadale se Vam lepo zahvalim na Vašem lepom dari, šteroga sem sprejela. Naj Vam ga líbi Jezušek ino Marijika plačata, kda zaptistite to milo dolino. Naj Vas sveti angelci pelažo v Jezušovo krilo. Dragi striček, nika mi ne zamerite, ka sem se dozda ne mogla zahvaliti na Vašem lepom dari, šteroga ste mi poslali. Mogla sem zmerom biti pri mojem betežnom vüci in jim dvoriti. Zdaj mi jih pa mill Jezušek pozvao, ino jih odpelao z ete suzne doline v večno domovino. Močno žalijem za mojim ljubim vücom. — Lepo Vas pozdravljajo tudi naši domači. Zdaj pa ostanite z Bogom in Marijov.

Pintarič Franciška, št. 124
Gerlinci.

Draga Fanika! Nega lepše rože na zemle, kak je ljubiti Boga! Za njov pa najlepša je lübezen do bližnjega. Obe roži si sí posadila, gda si vüčeki dvorila. Polevaj jivi, ka ta rasle vsikdar više i cvele vsikdar lepše. — Stric.

Dragi stric!

Najprle Vas dam lepo pozdraviti. Dam Vam znati, ka sam se trüdo, da bi rešo vganke. Rešo sam je, tak či bi dobro, oh samo Bog daj. Glasijo se:

1.) V Türnišči bo Euharistični kongres v zahvalni spomin, ka nas je dober Jezuš pred 1900 leti odrešo. Vgonite dečica, ka je tista najvekša dobrota, štero nam je Jezuš spravo z odrešenjom?

Odgovor: Jezuš nam je s svojim odrešenjom spravo 1. Odpušćanje grehov; 2. pa večno zveličanje.

2.) Ka je največša milošča, štero Jezuš da tistim, ki se gostokrat vredno prečiščavajo?

Odgovor: Jezuš da tistim, ki ga večkrat prejemaajo miloščo, da do se lahko greha varovali in se po smrti veselili pri večnom Stoli vu nebesaj, gde do Jezuša vedno v obraz gledali na veke.

Ne zamerite mi, dragi stric, ka je tak prosto napisano, ar nemam časa. Opravo sam prvi petek tudi sv. spoved.

Vdano vas pozdravla

Jerebic Jožef, širiteo M. O.,
Beltinci.

Dragi Jožek! Tvoje drugo pismo me ešče bole veselil, kak to prvo. Zakaj? Tolažo si Jezušovo Srce. Prvi petek je posvečen Srci Jezušovomi. Te den ga dobre duše k sebi jemlejo, naj bože Srce pozabi žalitve nezahvalnih ljudi. O, kak lepo delo je to, kak veliko, kak hasnovito. Boga tolažiti! Dete, to me preveč veselil. — Stric.

Pesem od pokojne Ritlop Veronike, šolarice, ki je par dni po prvom prečiščavanji vmrla na Dolnji Bistrici.

Čujte dečki no deklina
Poslušajte prav lepo,
Kak je vzela z ete zemlje
Mlada deklica slovo.

Lüba moja zlata mama
Oblekli ste me v bel' obleč,
K Jezušu sam se podala,
To je moja zadnja reč.

O kak rada bi živela
I vživala ete svet,
Let devet si je naštela,
Pa je mogla naglo vmret.

»Lübi ajtek v Ameriki«
Zdihavala vaša hči,
Šteri nejste to mislili
Ka že ona v grobi spi.

Strašna smrt kaj si včnila,
Veronke ne vidmo več?
Mladi cvet si pokosila,
Joj v srce zagnala meč!

Lübe moje pajdašice
Mene node v šolo več,
Moje mlado blede lice
Sunca node vidlo več.

Lübi moj duhovni oča
Ki ste me potroštali,
I za časa smrtnog' boja
Z Jezušom okrepili.

Tudi vaj gospod vučiteo
In gospa vučiteljica
Marija no Zveličiteo
Z šolari poplačajta.

Lübi ajtek ino mama
Gda na grob' klečala,
Britke skuze ta točila,
Za Veronko molila.

Draga moja vsa rodbina
Vam v spomini naj živem,
Naj nas veže sveta meša,
Naj nam pride večni den.

Jezuš no Marija mati
Naj vama tolažba bo,
Jaz bom Jezusa prosila,
Ka ta prišla gor v nebo.

Zbogom lübe vse sosede
Ino tüdi sosedje,
Ki ste mene sprevedile
Na večno počivanje.

Po staroj pesmi spisala: Koštrič Marija.

Kratek popis našega potovanja kateri smo poklicani za Misijon

17. Nov. Vročina narašča vedno bolj, danes imamo že 28°. Ves dan se delajo velike priprave za praznik naše ladje, ki bo zjutraj.

18. Nov. Seveda svet se zabava in tudi mi delamo naše delo po svoje. Zvečer molimo na zadnjem delu ladje rožni venec in litanije, potem pa pojemo; mi italijansko, Španci špansko. Le naše lepe slovenske pesmi ni čuti. Vse je pripravljeno za praznik. Morje je nekoliko nemirno, toda nič ne vpliva na ladjo, katera mirno reže valovje. Vsi se že veselimo, ker upamo, da bomo v nedeljo že zopet videli zemljo, ki je že 7 dni nismo.

19. Nov. Nebo je ves dan oblačno in večkrat zelo dežuje, kljub temu pa smo vsi veseli. Videli bomo zopet zemljo!

20. Nov. Ob 7. zjutraj smo dospeli v Trinidad, prvo ameriško pristanišče. Z veseljem smo pozdravili prvikrat ameriško zemljo, ki nam bo bodoča domovina. Krasen je ta kraj, videli smo mnogo majhnih otočkov, ki so vsi zeleni. Tukaj je pomlad. Ko smo dospeli v pristanišče, je priplulo nešteto majhnih čolnov, v katerih so prodajali južno sadje in prepeljavali potnike na obalo. Videli smo samo črnce, ki so zares prav črni, njih koža se kar blešči v soncu. Odpotovali smo ob 11. uri. Med obedom smo šli skoro vsi na palubo, da bi videli lepe otočke, med katerimi smo se vozili. Praznovali smo že drugo nedeljo na ladji.

21. Nov. Ob 9. zjutraj smo dospeli v pristanišče La Guayra. Tudi tukaj je bilo zelo lepo. Krasni griči se dvigajo nad mestecem. Tukaj so se ločili od nas en duhovnik in štirje kleriki. Sonce tukaj že strašno žge. Seveda nismo, kakor tudi v Trinidadu ne, mogli na kopno, zakaj ladja se je vedno ustavila nekoliko proč od obale in kdor je hotel na kopno, je moral imeti posebno dovoljenje, za katero je moral plačati. Odpotovali smo ob 19. Seveda je že bilo temno, ker vzhaja tukaj sonce ob 6. uri in zahaja ob 18. uri.

23. Nov. Danes zjutraj smo se ustavili v Porto Colombrā, kjer smo se ločili od petih naših tovarišev, štirje od teh so bili z menoj več let skupaj, zato je bila ločitev vsem težka, ljubili smo se kot bratje. Krog 12. ure smo spet odpotovali in se bomo ustavili v Colonu, blizu Paname.

24. Novembra v Colon smo prišli popoldne. Lepo in čisto pristanišče je to. Tukaj smo končno smeli na kopno. Kako čudno se nam je zdelo, ko smo spet hodili po zemlji, že 16 dni smo bili na ladji. Tukaj so skoro vsi črni. Čudno se nam je zdelo tudi to, da smo tu in tam našli kak zapuščen avtomobil. Pojasnili so nam, da, če avtomobil več ne služi, ga vrže gospodar kar proč. Nekaj čudnega se nam je zdelo tudi to, da imajo na vlakih in povsod drugod mesto piščali precej velike zvonce. Vročina je dovolj narasla. Imeli smo 30 stopinj nad ničlo.

25. Novembra Noč smo prebili v pristanišču, in danes ob 6. uri smo odpotovali, ter skoraj prišli v prekop Panama. Panama je ozek del zemlje, ki družī severno in južno Ameriko, ki je bil prekopan 1917. leta. Prekopale so ga združene Ameriške države. Prekop je dol 81.30 km. Čez Panamo se gre takole: So tri velika jezera iz cementa, in vsako jezero je višje od drugega 9 metrov t. j. 27 metrov nad morjem. Najprej ladja vstopi v prvo zaprtino (jezero) katero je v isti višini ko morje, potem ko je ladja noter zaprejo vrata, potem privre voda z veliko silo odspodaj od zadaj zaprtine, (v osmih minutah 100.000 ton) tako da vzdigne ladjo v drugo zaprtino, tu je isto kot v prvi, nato pride v tretjo, in tako spet dolī. Samo kadar gre dolī ne privre voda ampak se izpušča. V zaprtinah ladja nikoli ne rabi svoj propeler, vlečejo jo električni stroji, ki imajo v sredi zobate kolesa, da lahko plezajo navzgor. Ko smo prišli čez panamski kanal, smo pozdravili Tihi ocean. Ustavili se bomo v Libertad.

26. Nov. Nebo se je pokrilo z oblaki in začenja se precej močan vihar, ki vznemiri morje tako, da se ladja začne spet zibati. Ponoči bomo prišli čez Ekvator, to je največji sporednik zemlje, kjer imajo dvakrat poletje in takrat imajo sonce opoldne prav nad glavo, tako, da svoje sence ne vidijo. Tukaj v poletju je največja vročina na svetu, toda zdaj imajo zimo, ki je nič drugega kakor da vročina malo preneha in dežuje pogosto. Danes imamo 23 stopinj nad ničlo.

27. Nov. Vihar je bolj močan in vročina je vedno manjša. V Libertadu smo se ustavili nekaj minut, toda zunaj pristanišča, ker so se izkricali samo nekateri potniki, katere je odnesla v pristanišče majhna ladjica.

28. Nov. Danes se vidijo velike množine ptičev, ki letijo za ribami. Te ribe plavajo prav na površini morja in v velikih skupinah, ker pod vodo, ali v bližini je gotovo kak kit, (največja riba dolga od 5—30 m.), ki je manjše ribe, katere zato zbežijo, ptiči pa porabijo priliko da jih pozobljejo.

29. Nov. Tudi danes vidimo ptiče in kite. Jaz sem danes prvič videl kita. V daljavi se pa vidijo gore, ki so vse bele. Nekateri so takoj trdili, da je to sneg, pa so se zmotili. Nič drugega ni, kakor ptičji ostanki. Danes smo prišli v Callao in tu bomo čakali do 1. decembra.

30. Nov. Ladja je skoraj 1 km daleč od obale, zato smo šli danes na obalo z majhnim motornim čolnom. V Callao se nismo nič ustavili, temveč smo se odpeljali takoj v Limo, glavno mesto republike Peru. Po poti smo videli travnike in njive posušene, tu skoro nikoli ne dežuje. Smejali smo se, ko smo videli tik ceste steber in zgoraj avtomobil, ves potrt in star. Rekli so nam da je avto nekega šoferja, ki je prehitro vozil potem pa se je prevrnil in pokvaril motor. Na steber so ga pa zato dejali, da drugi vidijo in počasi vozijo. Še napisali so: »Kdor vozi počasi, vozi hitro.«

Ko smo dospeli v Limo, smo šli takoj na Salezijanski zavod, kjer so nas prav prisrčno sprejeli. Obiskali smo salezijanske roko-delce, lepo novo cerkev, potem pa smo šli gledat mesto. Najprej smo šli gledat Franciškansko cerkev, ki je zelo lepa, in stolnico. Nazadnje pa cerkev sv. Rože Limske. Videli smo dvojje kosti iz njenih nog, ter križec z žebli, katerega je nosila na prsih. Obiskali smo tudi njeno celico, kjer je spala na postelji iz košč-

kov lesa in iz kamenja; tukaj sta tudi dva križa s katerima je delala križev pot, njeno pismo, knjižica in stolček, na katerem je sedela. V drugi sobi je velika slika, kjer so narisane sledeče sanje sv. Rože: Prikazal se ji je Jezus Kristus, ki je tehtal trpljenje duš in druga zatajevanja (kakor na pr.: nekdo prenaša nesrečo zaupajoč v božjo voljo, ali pa namesto, da bi šel enkrat v krčmo, se zataji in da tisti denar revežem) in milosti katere on sam podeli za trpljenje. Naenkrat je rekel Gospod z močnim glasom: »Naj vedo vsi, da milost pride po trpljenju, naj vedo, čim večje je trpljenje tem večja je mera milosti. Nikdo naj ne zagreši in naj ne bo v zmoti, ta je edina cesta v nebesa in brez trpljenja ni ceste, po kateri se pride v nebo.« Te besede so tako lepe, da se mi je zdelo dobro da Vam jih tu napišem. Dobro je, premislite in tako delajte. Med drugimi rečmi smo videli tudi majhno celico, katero si je Roža sama sezidala, in je tam poslušala sv. maše, ki so bile v mestu. Seveda to je bilo po milosti božji. Po končanem obisku smo šli na obed v salezijanski zavod, nato smo obiskali še drug salezijanski zavod, in končno smo se povrnili na ladjo.

1. Dec. Ves dan čakamo na ladji na odhod. Končno ob 17. uri smo odpotovali, ter pustili v Callau tri naše tovariše in enega duhovnika.

2. Dec. Ves dan se vozimo blizu obale, ki je vsa skalnata, in visi navpično nad morjem.

3. Dec. Zjutraj okrog sedme ure smo prišli v Mollendo, majhno mesto blizu morja. Tukaj smo se ustavili do 10. ure. Zvečer ob 21. uri smo dospeli v Arico. To je že mesto republike Chile. Zelo lepo je bilo videti na stotine lučk, ki so blesketale v morju.

4. Dec. Danes je že četrta nedelja na morju. Zjutraj ob 6. uri smo dospeli v Iquique. Po nas sta prišli dve majhni motorni ladjici, da smo šli lahko malo v mesto, lep vrt, ki se zove Jugoslavija. Takoj po obedu smo se povrnili na ladjo, ter odpotovali ob 14. uri.

5. Dec. Ob 6. uri smo dospeli v mesto in pristanišče Antafagasto. Vse hiše so iz lesa, toda lepe. Okrog mesta ni nič zelenega, in voda jim pride do 100 km daleč. Ljudje živijo večinoma od ribolova, ali pa od rudnin iz bližnjih gor. Pogled na

tiste gore je zelo žalosten, ker so vse ožgane od sonca. Odpotovali smo ob 17. uri

6. Dec. Ob 7. uri smo dospeli v Chanaral. To je tudi mesto, kjer nikoli ne dežuje, in je vse suho. Na ladjo so samo nekaj naložili, in že ob 12. uri smo odpotovali v Valparaiso, ki je zadnja postaja na morju.

7. Dec. Proti poldnevu začne pihati strašen vihar, tako da voda pljuska na krov, da se skoraj zunaj ne more stati. Krog 17. ure je veter naraščal vedno bolj, in ladja je kar plesala po morju. Toda že je bilo blizu zadnje pristanišče, in se nismo nič strašili. V Valparaiso smo dospeli ob 18. uri. Tudi v pristanišču je bilo morje zelo razburkano. Krog 20. ure smo izstopili iz ladje »Virgilio« ki nas je prepeljala čez Atlantski ocean, v daljno deželo Chile. V pristanišču so nas že čakali Salezijanci, ki so nas odpeljali v zavod. Ta zavod je zelo lep, tako v zunanosti, kakor tudi v notranosti. Tukaj smo prenočili, in se še ustavili na dan Brezmadežne do 14. ure. Ob tej uri pa smo se z vlakom odpeljali čez gorovje v Santiago. Tukaj smo se ustavili do drugega dne in na dan 9. dec. smo se odpeljali na naše stalno mesto v Macul. Tukaj smo pozdravili predstojnike in tovariše in tako končali naše dolgo potovanje. In Bog ve kedaj bo spet potovanje v domovino.

Slovo črensovske mladine od preč. g. Bakan Štefana, svojega voditelja.

Pastir najboljši se od nas poslavlja,
dobrotni oče dom ostavlja,
otrokom bridko je slovo.
Da, solza sili nam v oko.

Mladino, zlato nado svojega srca,
ste klicali pred evharistični oltar,
da padla nanjo rosa bi z neba,
la nikdar ne zbledel bi lilij žar.

In kaj Vi bili ste Marijini gredici,
globoko včrtano na vsaki je cvetlici;
najzvestejši, najskrbnejši vrtnar.

Marijin vrt sami ste nam zgradili,
zasajali ste vanj za cvetom cvet,
Marijino zastavo ste razvili,
ustvarili med nami nov Marijin svet,
Brezmadežno ljubiti ste učili,
na njena pota srca ste vabili ...
Brezmadežna Vam vrni tisočkrat!

Globoko v srca vseh župljanov
neizbrisno ste vklesali svoj spomin,
hvaležnost naša klicala bo vedno
na Vaše delo srečo iz višin.

Naj tudi v novem delokrogu
Vaš trud Vam venčajo uspehi novi,
na potih vseh slede naj Vam v plačilo
Marijini najdražji blagoslovi!

Grad: Solska mladina, ki je sprejela Jezusa prvokrat v svoje srce, s svojim duhovništvom i učitelstvom.

Noni in Mani v gorah.

(Nadaljevanje.)

Ko si vzame, kolikor je želel, privleče mošnjo iz žepa. Toda na materin migljaj jo mora brž zopet spraviti.

Ko mati zopet spravi škatlo v omaro, reče:

»Še nečesa ste želeli, kaj ne?«

»Samo še nekaj,« odgovori Harald. »Samo to bi še prosil, da ne bi govorili, da sem bil tu na pristavi, vsaj, dokler sem tukaj, ne.«

Mati pogleda vprašujoče Harald.

Tudi Mani in jaz sva se čudila tej nenavadni želji.

Toda bili smo tiho.

Harald opazi naše začudenje in reče:

»Lahko boste uvideli, zakaj sem to prosil. Mučno je zame, da bi me kdo izpraševal o tem, kar je storil moj brat. Zato gledam, vsaj v tem času, da se ljudem, kolikor se da, umaknem, če pridem v tuje kraje.«

To pojasnilo nas je moralo pomiriti in kmašu nato smo povedli Harald v sobo, kjer naj bi prenočil.

3. Gora naju vabi, vleče in mika.

Drugo jutro, ko sva midva z Manijem vstala, je bil Harald že zopet zapustil pristavo. Da je prišel in pri nas bival, to se ljudem na Mözruvelirju ni zdelo nič tako nenavnega. Saj je neprestano prihajalo toliko gostov na veliko pristavo.

Čisto druga pa je bila z Manijem in meno. Pogovor s Haraldom je silno vplival na naju in velika gora je stala pred najinimi otroškimi pogledi v bajni luči.

Naslednje dni skoro nisva govorila o ničemer drugem kakor o skorajšnjem izletu v skrivnostno gorsko samoto. Kajti da morava gor, je bilo za naju pribito.

Res da sva že večkrat hodila po silnih pobočjih in rebrih zapadnih gor, toda nikdar nisva prišla više ko do strmih sten, ki so stale nekaj ur daleč od pristave, niti na pol pota med vznožjem in najvišjim vrhom gore.

Topot sva hotela poskusiti doseči sam gorski greben.

Bilo je to nevarno, da, neizvedljivo početje za dečka najinih let. Pa nisva tega slutila; bila sva docela neizkušena in dalje ko sva govorila o najinem velikem načrtu, tem trdnjši je bil sklep. Hotela sva prav zarana oditi s pristave in se ne vrniti prej ko se zvečeri.

Gora naju je mikala in vlekla liki silen magnet. Vsak dan so nama krožile misli okoli edinega, velikega hrepenenja: da bi dosegla najvišji vrh gore in uživala čudoviti razgled čez velike doline na obeh straneh.

Proti severovzhodu bova videla Atlantsko morje. Občudovala bova pisane divje cvetlice in dupline in griče in nenavadne skale in čudovite živali, ki tukaj bivajo. Mogoče pa bova srečala ljudi, gorske duhove in palčke, bitja, ki bodo čisto drugačna kakor tista, ki sva jih doslej videla.

Vse je mogoče v mladih možganih majhnega dečka.

Z eno besedo: vsak dan, ki je minul, sva bila bolj in bolj prepričana, da mora biti tam gor svet čudes, očarujoč, prekrasen svet ... in morava ga videti za vsako ceno.

Toda ta načrt sva skrivala in sicer iz važnih razlogov.

Končno pride prekrasen dan z bliščečim sončnim sojem, modrim nebom in blagodejno toploto.

Ko ta dan vstaneva, stečeva ven in pogledava proti gori. Čisti, jasni zrak je delal, da se nama je zdelo, kakor da se nam je mogočno pogorje, da, celo visoki vrhovi, mnogo bolj približalo kakor sicer.

»Čuj Noni,« reče bratec, »ali jo ne bi mahnila kar takoj zdaj? Saj pot do tja gor ni ravno tako dolga.«

Gora naju vabi, vleče in mika.

Pogledam na okoli, da bi videl, ali ni kdo blizu, ki bi naju lahko slišal.

Pogledam na okoli, da bi videl, ali ni kdo blizu, ki bi naju lahko slišal. Nikogar ne opazim. Vendar pa, da bo bolj varno, poprosim Manija, naj gre z menoj nekoliko dalje od pristave.

Greva malo v breg in sedeva na kamen, pokrit z mahom.

Tukaj sva lahko premislila načrte in se dokončno odločila, ne dabi se bilo bati, da kdo prisluškuje.

»Ampak, Noni,« začne zopet malček, »vreme je tako lepo. Mislim, da bi šla gor kar danes.«

»Res, saj najbolje bi bilo, Mani. Toda veš kaj, če hočeva priti prav do vrha, potem morava imeti prav za prav ves dan na uporabo in potem bo treba tudi zgodaj vstati. — Ali ne bi zato rajši počakali do jutra? Imela bova več časa, da se pripraviva na izlet.«

»Ne, ne!« zakliče malček živo. »Tako dolgo ne smeva čakati. Vreme je danes prelepo.«

»Mislim, Mani, da bo vreme držalo. Jutri bova imela gotovo prav tako lepo vreme.«

Mani vzdihne in reče: »Potem se pa morava pripravljati danes ves dan.«

»Da, seveda, Mani. Naj prej nama mora mati dovoliti.«

Mani se prime za uhelj — tako je storil vselej, kadar je bil v zadregi — in reče: »To bo najtežje od vsega.«

»Meni se tudi zdi.«

»Potem bo najbolje, če jo ti prosiš dovoljenja.« (Dalje prihodnjič.)

Rešitev vgank.

Rešitev vgank 6. snopiča je sledeča:

- I. Jaz bom se prečiščavala,
Naj grešniki se povrno,
Obleko prosto nosila. —
Na poti v cerkev i domo
Si z Jezušom zgučavala.

II.

Slaba vera, slabo vüpanje i slaba lübezen do Jezusa šo zrok, ka se deca v cerkvi pred Jezušom slabo oponaša.

Te vganke nišče ne samo ne rešo, nego niti ne probao rešiti. Zakaj, ka mislite dečica? Jaz tak mislim, ka zato, ar vas je pekla dšna vest pa slabo oponašanje v cerkvi. No ve vam Jezusek odpusti, če se pobošate i lepo spovete.

Rešitev vganke 7. snopiča se glasi:

I.

Kar se Janezek nauči, to bo Janez znal.

II.

Marijkin Ograček.

III.

Stric bi najraj prinesli dečici: navuk, svetinjico i sveto obhajilo.

Ki je vse troje rešo, dobi lepi svinčnik. Toga si je zaslužo: Gerič Jožef z Vel. Polane. Poleg njega je rešila tudi zadosta dobro žalig Ančka z V. Polane. Dobi knigo za dar, kak i Tkalec Marija z G. Bistrice i Jerbie Jožef z Beltinec, ki tudi dobi svinčnik.

Rešitev vgank 8. snopiča je eta:

I.

Marija Devica, Majnikova Kraljica,
Prosi za nas zdaj in večni čas.

II.

Bog čuvaj rod slovenski.

Pravilno so rešili i si zaslužili lepo čtenje sledeči: Tibaut Martin, i Kuzma Marija, Mostje; Tibaut Marija, Tibaut Ana, Ferenci Helena, Tömo Ana, Ferenci Marija z D. Lendave; Kühar Marta z Krajne, Kolar Bara, Črensovel.

Rešitev vgank 9. snopiča se glasi:

I.

Najvekša dobrota, štero nam je Jezus spravo z odrešenjom, je milošča posvečujoča. To je greh zgübo, Jezus jo pa nazaj najšeo. Z njov dobimo Boga, ki je najvekša dobrota.

II.

Najvekša milošča štero Jezus da po gostom sv. prečiščavanji, je vtrditev v milošči posvečujočoj .

Pravilno je rešo i si zaslužo molitveno knigo Jerbie Jožef z Beltinec. Preci dobro je rešo tudi Jablanovec Lajči z Bakovec, ki dobi tudi lepo čtenje. Prvejši dar pa maš Lajček v Soboti v starom Martinišči.

Nove vganke

I.

M

Č . st

Kralj . ca

Dev . c

Vlada . v

Naš . h srcih.

II.

Napis:

Omido Binzert!

I. Dopuni pike tak, da dobiš na sredini lepi stavek, ki ti pogled zdigne proti nebeskoj mamiki.

II. Ka pomeni te napis i što je takša, kak te napis zahtevle?
Ki vgoni obe vganki, dobi novi Kalendar za dar.

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

Vidiš tam je bržkone,
kjer visoke so gore.

Saj je Rika modrovala,
naša mis'jonarka mala:
»Lojzek, nič ne hraniva
bliža se že Afrika.

Že sta sedla med zelenje,
ko zaslišita šumenje.
»Kaj je neki, Lojzek, glej,
tamkaj poleg onih vej?«